

Máte rádi tenis, hraje ho i vaše dítě a chcete si zkazit náladu? Zeptejte se, zda zná Kodeše, Kordu, a to už nenačítám jména pro dětské tenisové nadšence jako jsou Zedník, Hřebec, Novák, Ulihrach a třeba ještě více zpátky – Lendl? S tím posledním mám sám smutnou zkušenost, doneslo se mi, že dvacetiletý starší žák na adresu osminásobného grandslamového šampiona našel bleskurychlou odpověď – Lendl? Jo, to je ten, co nedávno prodával v Americe obrovský barák za velký prachy, že jo... Té odpovědi se nedivím, děti už žijí v jiném světě, v něm mají čarovnou moc sociální sítě a těm mnohdy podlehnou i rodiče. Snad je omluvou, že tahle – v některých případech až legendární – jména našich tenisových dějin nemusí znát ani mladí rodiče, přesto když by o naši slavnou tenisovou minulost měli zájem, sociální sítě jim nabídnou dokonalé encyklopedické znalosti. Ale to se musí chtít... I když – pokud jednou provždy kdokoli vkročí do světa sociálních sítí, musí tam partu Kodeš a spol. určitě potkat a přejít tam na druhou stranu ulice prostě nejde.

Děti, které se chtějí naučit tenis, se brzy dostanou do prapodivného světa. Můžeme donekonečna říkat, že v klubu najdou kamarády, že se na tréninky těší, že jim tenis bude přinášet radost, ale s prvními zápasy v minitenisu se napřed mění přemýšlení jejich rodičů, (chci věřit, že ne všech), aby pak ony samy poznaly, že s prvními prohranými body mnohdy samozřejmě přijdou i slzičky. Zjeví se i první důslednější rodičovské hledání receptů, jak by se jejich dítě mohlo co nejrychleji prosadit, ale už si mnozí rodiče nechtějí připustit, že svět je surovější, nebezpečnější, smutnější, zlo se stává životní samozřejmostí.

Když jsme na začátku cesty, zkusme přemýšlet, co bude na jejím konci. Tuhle větu jsem připomínal několikrát, nyní ji ale důrazně změním – musíme přemýšlet co je na konci. Přející andělé pokory už nad světem nelétají, asi zalezli za černé mraky, protože se stydí vzlétnout se špinavými křídly. Už prostě nestačí jen ledabylé mávnutí rukou s tím, že to přece nějak dopadne. Vše nasvědčuje, že věřit v budoucnost spojení svých dětí s tenisem je jako si koupit lístek na tenisový Titanic. Ten se ani nemusí potkat s ledovcem, jak se to tomu opravdovému stalo před 112 lety, ale rvát se s obrovskou konkurencí chce sílu – až nadlidskou.

Ale pozor, o to více se skláním před rodiči, kteří se k tomuto hazardnímu kousku rozhodnou, přivedou dítě do tenisového klubu, vím, že musí mít vatu v uších, nesmí zapínat televizní zpravodajství, přemýšlet o kolísající inflaci a dívat se na mapu světa. Moc problémů pro jednu duši! Nahlas vykřikují – tihle nadšení rodiče jsou posvátnými apoštoly českého tenisu, bez ohledu na katastrofické scénáře touží po tom, aby se jejich dítě tenis naučilo. Ti nejsvětější nemají žádné ambice a na wimbledonské lóže ani ve vteřině nepomysleli.

Připomenu názor, je deset let starý. „Velké hvězdy potřebují velkou oblohu a my si dlouho mysleli, že to nějak obejdeme. Svět sportu, toho špičkového, je však globálně surový, musíte mu dát, co potřebuje. Jinou cestu neznáme. Průměrní hráči nikoho nezajímají, především proto jsme už dávno museli změnit klubovou filozofii a je dobře, že jsme se na tu cestu vydali. Tím ale nechci říct,

že nás sportování těch symbolicky bezejmenných nezajímá, ale na jejich činnost musíme umět shánět finanční prostředky přes ty slavné, přes mistry republiky, vítěze velkých turnajů a týmových soutěží. Jen šampioni jsou schopni otevřít dveře k zajímavým a vstřícným obchodním partnerům. Ty nejlepší firmy navíc chtějí být spojovány s těmi nejlepšími. Hvězdné firmy si chtějí podávat ruce s hvězdnými sportovci.“ Pravda, která se vymazat nedá.

Samozřejmě, větší štěstí mají ti, kteří se dostanou do klubu, který se může chlubit výbornými výsledky, má týmové reprezentanty a první krůčky jim třeba pomůže udělat Jakub Menšík, který nedávno zbláznil tenisový svět, a navíc přemýšlí jinak než hvězdy, které dokáží urážkami vyhnat rozhodčího z kurtu. Pryč je doba, kdy jsme se do mnoha příběhů vrhali doslova po hlavě, bez přemýšlení a přiznejme si – na konce cest se už dívat musíme.

Hlavně, dělejme všechno pro to, aby české kluby nabízely těm nejmenším radost. Vím, je to těžké...

P. S. 1

Na jiném místě píšeme, že český tenis se bude muset vyrovnat se složitou situací, média už všechno popsala ze všech stran a opakovat to, jen posiluje pocit marné hořkosti těch, kteří mají rádi český tenis.

P. S. 2

Jádrovu slávu v Pittsburghu česká malověrnost moc potřebovala, Jágr68 je víc než hokej, až hranice světa rámuje jeho život. Připomínat statistiky? Zbytečné. Sláva v Pittsburghu byla hymnou a Jágrovo připomenutí zásluh všech, co mu pomáhali, přímočaře upřímné. Sám jsem v Pittsburghu poznal obětavou srdečnost jeho maminky a že vydržela nekonečné minuty na červeném koberci, chtělo od ní obrovskou sílu. Tu fantastické mámy prostě mají, navíc Jágr tyhle proslovy umí, mockrát to dokázal. Osudy těchto životů by se určitě měly cpát do nesmrtelných českých čítanek, i když si někteří domácí inženýři našich dějin myslí, že by majitele hokejových Rytířů už neměli pouštět ani na kladenský zimák. Prostě, doma je doma... Já naopak přidávám, važme si slavných Čechů, jejich velikost nám všem dává vnitřní sílu, pokud ji vůbec chceme ještě mít...

P. S. 3

Svět není jen o velkých a slavných, třebaže globální svět má jiné recepty. I tenis je takový... „Vítěze Grand Slamu tesají do mramoru, na poražené se zapomíná. V tom je tenis až strašně nespravedlivý.“ Tahle věta kráčí tenisovými dějinami, mockrát byla hlavně i těsně poraženými smutně připomenuta, s narůstající hektickou konkurencí až surově. Ano, je to tak. A jediný recept? Naučme se na malé radosti dívat jako na větší, slabším to pomůže a velkým to určitě vadit nebude.

Z OBSAHU

Davis Cup (6–8)

Jakub Menšík (10–11)

Maminky v akci (12–13)

Můj příběh: Čeng Čchin-wen (14–16)

Zajímavosti ze světa (17–19)

Grand Slamy (1) (20–24)

Stalo se před 30 lety (Martínezová) (25)

Rohan Bopanna (25)

Za oponou (28–29)

Dialog s Martinem Štěpánkem (31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 1. 3. 2024

Na titulu: Jakub Menšík, finalista prestižního turnaje ATP v Dauhá

Snímek: PAVEL LEBEDA

35. ročník, březen 2024

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor **Ing. František Kreuz**, vedoucí redaktor

Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava **Studio**

Franklin, Praha 2. Tisk: **Hart Press, s. r. o.**,

Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno

Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94

ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP

224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek

povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne

21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také

T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: predplatne@mailstep.cz

Cena výtisku 45 Kč, pro předplatitele 33 Kč

F 5153-ISSN 0862-6766

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Náměstí Míru 820/9, Praha 2
tel.: 222 510 268

HART PRESS, spol. s r.o.

tř. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice

Tel.: +420 577 926 206-8

Fax: +420 577 925 662

Mobil: +420 737 259 370

E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí
mimo subjektů uvedených v tiráži
i redakce časopisu Tenis,

tel.: 241 442 398

T/Production, s. r. o.,

e-mail: predplatne@mailstep.cz